

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Έξωτερικό φρ χρ. 10
20 λεφτά το φύλλο λεφτά 20

ΠΟΥΔΙΕΤΑΙ: Στά κιάσκια της Πλατείας Συντάγματος, Όμόνοιας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Οφθαλμιατρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδηροδρόμου (Όμόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια, στο βιβλιοπωλείο «Έστίας» Γ. Κολάρου.

Η συντρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ενός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

Ο ΔΕΚΑΤΟΣ

για τον Ντεληγιαννικό συνδυασμό δε βροθήκε απόμα—Πέμπτη πρωί γράφουμε — και θαρρήσει λένε να βροθεί. Να το σπουδαίο ζήτημα που συγγινει σήμερα όλη την Ελλάδα. Οι έννιά, πάει καλά, όπως όπως βροθήκανε· μα ο δέκατος; Ποιος θύνα, ο ετυχημένος αυτός που θα κλείσει τον Έθνικό συνδυασμό του μπάρμπα-μπεχλιβάνη και θα τον αφήσει να σκεφτεί με την ήσυχία του και για άλλα Έθνικά ζητήματα;

Υπόχει μια λύση, μια περίφημη λύση στο έθνικό αυτό ζήτημα, και καλά θα κάνει ο κ. Ντεληγιάννης να την παραδεχτεί. αν ίσως με την ώρα δεν τα κατάφερε να βρει τον δέκατο. "Ας κλείσει λοιπόν το συνδυασμό του με τους έννιά. Τι πειράζει κι αν λείπει ένας; "Ας χαρίσει κ' έναν στους αντίθετους. "Έτσι κ' έτσι, δύσκολο θάτανε να τους βγάλε και τους δέκα. Κάλιο λοιπόν έννιά και στο χέρι, παρά δέκα και καρτέρει.

Δεν ξέρουμε αν η λύση αυτή ταιριάζει με το πρόγραμμα του έθνικού κόμματος, γιατί υπάρχει κ' ένα τέιο πρόγραμμα, καθώς υπάρχουνε προγράμματα για όλες τις μπερμπαντοδουλίες εδώ πέρα. Μα κι αν δεν ταιριάζει, από ανάγκη ως τήνε παραδεχτεί για το συμφέρο του, και για το συμφέρο της «δόλιας πατρίδας». Είναι οικηρό κι αντιπατριωτικό αυτό που κάνει σήμερα, να μās κουράζει και να μās πεθαίνει στα πόδια με τον δέκατο του συνδυασμού του, ενώ μπορούσε αξιόλογα να τα βολέψει τα πράματα, καταπώς του λέμε, και να μās αφήσει και μās τους φτωχούς ναχουμε κουράγιο να καμαρώσουμε μεθάρω, που σα σιμάνει η μεγάλη ώρα της κάλπης, τον θριάμβό του, τον κάλπιο.

ΕΛΠΙΖΟΥΜΕ

αυτές τες μέρες να πλουτιστεί σημαντικά το βδο-

μαδιάτικό μας φονοπάζαρο. Οι έκλογές, βλέπετε. ζυγώνουνε κ' οι Ρωμιοί θα ζητήσουνε να έξασκήσουν όλα τα σύνταγματικά τους δικαιώματα. Ποιος άδειάζει να κοιτάξει σήμερα για δημόσια τάξη και ασφάλεια; Έπειτα, βασιλεύει αυτές τις μέρες κ' ένα είδος άστυνομική μεσοβασίλεια, αφού κ' οι άστυνομικοί λαβαίνουνε θθελά τους μέρος στον άποκρίατικο χορό που χορεύεται στους προθάλαμους των Υπουργείων και στις στήλες της «Έφημ. της Κυβερνήσεως».

Αν σκοτωθούνε και χιλιοι νομάτοι για να στερωθεί ο Ντεληγιάννης στην έξουσία, τι έχει να κάνει αυτό!

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ

της άλλης Κυριακής θα δημοσιέψουμε, κοντά σάλλα, και μια σκηνή από το «Φάουστ», τον περίφημο διάλογο του Φάουστ με το Βάγγε

Στη σκηνή αυτή, τη βαθειά και τη φιλοσοφική, μα από τις έξοχότερες σκηνές του άθανάτου έργου, φαίνεται όλη η τέχνη του κ. Κ. Χατζόπουλου που κατάφερε να της δώσει τόση εδμορφιά και τόση ξαστεριά, και στη γλώσσα και στην έννοια, χωρίς να τήνε κατεβάσει κόμπο από το ψηλό της φιλοσοφικό επίπεδο.

Ο κ. Χατζόπουλος είχε την καλωσύνη να μās τάξει πώς έξόν απ' αυτή τη σκηνή, θα μās δώσει κι άλλες σκηνές του Φάουστ, ίσως μάλιστα μās δώσει κι όλάνερη την «Ιφιγένεια» του Γκαίτε για το «Νουμά».

ΑΚΟΜΑ

έπιμένουμε να συζυτούνε μερικοί για κάτι ψεύτικα τηλεγραφήματα που δημοσιέψανε τις προάλλες οι «Αθήνες» κι άλλες δυο τρεις Αθηναϊκές εφημερίδες, που κατέχουνε τη μεγάλη τέχνη να κατασκευάζουνε με τη γόμα και με το φαλίδι ιδιαίτερα έξωτερικά τηλεγραφήματα.

Ένα πράμα τόσο κοινό, το πήρανε στ' οσδαρά οί καλότυχοι, χωρίς να λογαριάσουνε πώς εδώ, που όλοι από τον πρώτοπουργό ίσια με τον τελευταίο χαμάλη, την ψευτιά προσκυνάνε και τήνε μεταχειρίζουνταν άδιάντροπα σε κάθε τους δουλιά, δεν είναι και έγκλημα μια φημερίδα να κατασκευάσει ψεύτικα τηλεγραφήματα για να πενταρολογήσει

ΣΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ

φυλλάδιό τους τα «Παναθήναια» ξαναδημοσιέψανε αρκετό μέρος από την κριτική μελέτη του κ. Ψυχάρη για το Σουρφή. Τα «Παναθήναια» δεν άναφρουε πώς η μελέτη αυτή δημοσιεύτηκε στο «Νουμά», μα έβκανε—για να μη μās δώσουν ήρρος, φαίνεται—πώς ο κ. Ψυχάρης έδημοσιέυσε κάπου έκτενη μελέτην κτλ. Το ίδιο κάνανε κι όταν πήρανε από το «Νουμά» ένα ποίημα του Λέκντρου Παλαμά. Και τότε «κάπου» το διαβάσανε και το πήρανε.

Δεν παραπονιούμαστε καθόλου, ούτε βρίζουμε. Είπαμε πώς εδώ κι όμπρός θάμαστε καλοί και θα δεχόμαστε και σβερκίς. Το γράφουμε μοναχά, έτσι για να πούμε στους αναγνώστες μας και στους αναγνώστες των «Παναθηναίων», πώς άμα διαβάζουν το έπίρρημα «κάπου» στα «Παναθήναια» να ξέρουν πώς πρόκειται για το «Νουμά», κι άμα διαβάζουν τη λέξη «άξιοπρέπεια» στο Νουμά να ξέ-

ρουν πώς πρόκειται για τα «Παναθήναια» καθώς κι άμα διαβάζουν το έπίθετο «ό άξιοπρέπειατος» να ξέρουν πώς μιλάμε για τον κ. Μιχαηλίδη.

Το «Άστν» που στο φύλλο της 17 του Γενάρη ξαναδημοσιέψε το βδομαδιάτικο φονοπάζαρό μας, άναφερε το «Νουμά» ίσως, φαίνεται, γιατί ο κ. Ρέπουλης το ξέρε πώς σαν παίρνεις κάτι από μια εφημερίδα χωρίς να την άναφέρεις, δίνεις το δικαίωμα και στον προστυχότερο λούστρο να σε πει κλέφτη.

Τήν άπάτηση λοιπόν στα «Παναθήναια» δεν τήνε δίνουμε μεις· τήνε δίνει το «Άστν» κι ως τα βάλει μαζί του ο κ. άξιοπρέπειατος.

ΜΑΣ ΣΤΑΛΘΗΚΕ

από τον Πειραιά, μέσα σε φάκελλο, μια μούντζα καλοζουγραφισμένη, με τον τίτλο: «Νά ένα άλφα βητάριο άπ' άφορμή το υδία γωνισμο υ το υ Νουμά» και με τήν έπιγραφή: «Ίάτων Νικολετόπουλος».

Τη μούντζ' αυτή θα τήν κορνιζήσουμε και θα τήν κρεμάτουμε στο γραφείο μας. Είναι το πρώτο άληθινό και τιμητικό παράσημο που παίρνουμε για τον άγώνα μας, κ' εύχαριστούμε τον κ. Νικολετόπουλο (άληθινό όνομα, η ψευτόνομα, άδιόφορο) που μās έδειξε για πια μοναχά δουλιά είναι κατάλληλα μερικά Ρωμαϊκά χέρια.

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Άπό Πέμπτη σε Πέμπτη

Υπουργός Έσωτερικών ο κ. Θ. Π. Ντεληγιάννης
Στοιωμοί: Άθήνα 1, Λευκάδα 1, Φίλιπ 1, Σενη (Κεραλλουιάς) 1, Λεγαίνά 1, Τρίκκαλα 1.
Δαβωμοί: Άθήνα 10, Περσίας 11, Πύργος 1, Χαλκίδα 1, Σπάτα 1 (με ληστεία), Κορωπί 1, Σάμη 1. Άγιος Πέτρος 1, Καρβουαρθ 2, Κρωπιά 2.
Κλεριές: Άθήνα 20, Περσίας 0, Πύργος 2, Φάληρο 1.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Τριήκοντα—Τριάκοντα—Τριάντα

Άγαπητέ μου «Νουμά»

Σου στέλω μια κουβεντούλα ποδγινε στο σπίτι μου κι ά σ' άρέσει τήνε τρυπώνεις στο Νουμά, άλλιώς πέτα την να πκει στο καλάθι σου.

Τήν ώρα ποδβάζα στο στόμα μου τήν πρώτη κουταλιά χτες το μεσημέρι, μπαίνει τ' άδερφάκι μου από το σχολείο του κι η πρώτη του μιλιά ήταν να μ' άρωτήσει τί τόνο βάζω στο τριάντα.

— Όξεία, του λέω.

— Δυστυχή, άδερφέ μου! Δεν ήξέρεις τί κάμνεις έπι τόσον! χρόνον!

— Βρε Παναγιώτη, έλα στο νού σου, μη μ' άπολιζεις! Τι έκανα και τόκανα λάθος;

— Τι έκανες; Άκούη ζητείς, άθλιε; Υπάφχει πλέον βάρβαρον και πλέονάστοιχείωτον από να θέτης όξείαν εις το τριάντα; Έν πρώτοις τί σημαίνει τριάντα; Λοιπόν, Άποστόλη, κοίταξε να διαφωθής. Τριήκοντα είναι το σωστό. Έτσι τόλεγαν οι πατέρες. (!!) Κατόπιν μετέπεσε (πώς;) εις το τριάκοντα με ύπογεγραμμένη και ο χυδαϊσμός το έριψε εις το έλευσινόν τριάντα, το έλευσινότερον με τήν όξείαν του! τουλάχιστον ούτε περισπωμένη!

Ο πόνος είναι τόσος, που άλλως έλεγα να στα γράψω και τώρα κάτι μου φέρονει δάκρυα στα μάτια. Γιὰ τὸν ἀδερφό μου δὲ λυπήθηκα τόσο—να τὸ πῶ καθαρά—ὅτι φχαριστηθῶ μάλιστα νὰ τὸν ἰδῶ μεθ' ἑαυτοῦ στὴ ζωὴ, ποῦ θὰ τῆς ζητήσῃ τὸ αἷμα τ' ἀληθινό, νὰ τρέβῃ τὴ μούρη του μὲ τὸ τριήκοντα, τὸ τριήκοντα μὲ τὴν ὑπογεγραμμένην του καὶ τὸ τριάντα μὲ τὴν τοῦλάχιστον περισπωμένην.—Τότε θὰ μὲ θυμηθεῖ, καὶ ἂ θελήσῃ νὰ αἰστανθεῖ τὴ ζωὴ θὰ μὲ θυμηθεῖ μὲ χαρὰ του—καὶρο πάντα θάχει, σὰ θέλει· σὰ δὲ θέλει λίγο μὲ μέλει. Μὰ πίσω καὶ μαζὴ μὲ τ' ἀδερφοῦ μου εἶδα κοπάδια—κοπάδια τὰ παιδικὰ τὰ κακόμοιρα ριγμένα τ' ἀνάσκελα σὲ κάπια βαλτόνερα θανατικὰ—σχολαστικισμοῦ, καρτερώντας νὰ τ' ἀποβουλιάζῃ μιὰ μπόρα, ποῦ δὲν ἀργεῖ, ἀλήθειας.

Πίσω καὶ μαζὴ μὲ τ' ἀδερφοῦ μου βλέπω, τὸ βλέπω καὶ κλαίω, ἀλάκαιρη τὴν πατρίδα μου νὰ πνίγεται, νὰ σκάζῃ ἀπὸ τὴν ἴδια της τὴν ἀσφυξία.

Ὁ δάσκαλος, ὅλος ὁ δάσκαλος, δὲ τὴν ἀφήνει κἄν νὰ φωνάζῃ βοήθεια. Τέλειος κακοῦργος τῆς πατῆς τὸ στῆθος καὶ δὲ τὴν ἀφήνει ν' ἀνασάνει.

Ὡς ποῦ θὰ πάει ἀφτὴ ἡ βρωμοδουλειὰ καὶ γὼ δὲν ξέρω! Μὰς ἔφαγε τὸ Τριήκοντα!

Τριαντάρης

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Τώρα ἀπ' τὴ νύχτα-νύχτα γεννημένη
 Ἐπ' τὰ γρῖα πάθῃ, ἀπ' τὰ χυδαῖα μίσιν
 Ζητῶ ἡ ψυχὴ μέσ' στὸ κορμὶ κλεισμένη
 Λάμπῃ κι ἀγάπῃς κόσμους νάντικρυσσῃ
 Καὶ βρῖσκει τὰ φτερά της ἡ ψυχὴ
 Στὴν προσευχὴ.

ΕΝΑΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Δυὸ κριτικὲς σοβαρὲς διαβάσαμε τὴν περασμένη βδομάδα. Τὴ μιὰ στὸ Βολιώτικο «Τύπος» καὶ τὴν ἄλλη στὴν «Ἐστία» μας.

— Ὁ «Τύπος» γράφοντας γιὰ τὰ ποιήματα τοῦ Παλαμᾶ λέει (πῶς τὰ ποιήματά του τοῦ κάμουν τὴν ἐντύπωση ἀδαμάντων βουτηγμένων στὸν βούρκο. Βούρκος δὲ εἶναι ἡ γλῶσσα καὶ ὁ στίχος τοῦ κ. Παλαμᾶ).

— Καὶ παρακάτω: «μολονότι νομίζομεν ὅτι προσποιῶνται καὶ οἱ ὀλίγοι αὐτοὶ λέγοντες ὅτι ἐνοοῦν τοὺς ἀκατανοήτους στίχους, ἐν τούτοις ὁ κ. Παλαμᾶς ἂ δὲ κ ε ἱ καὶ τὸν κόσμον καὶ τὴν πατρίδα του καὶ τὸν ἑαυτὸν του».

— Ἡ «Ἐστία» μας πάλι κρίνει τὸν ἀρχαιολόγον τοῦ Καρχαδίτσα... χωρὶς νὰ τὸνε διαβάσει. Τόνε κρίνει, μ' ἄλλα λόγια, δὴ μ ο σ ι ο γ ρ α φ ι κ ἄ.

— Γιατὶ ἔτσι κρίνουν οἱ δημοσιογράφοι μας. Παίρνουν τὸ βιβλίον στὰ χέρια τους· κοιτάζουσι πρῶτα πρῶτα σὲ ποῖο τυπογραφεῖο εἶναι τυπωμένο· ἔπειτα διαβάζουσι δυὸ τρεῖς ἀράδες δῶ καὶ κεῖ· ἀρπάζουσι κενένα ἄνομα ἀπὸ μέσα· καὶ κρίνουν.

— Ἄν ἔκρινε ἀλλιώτικα ἡ «Ἐστία», ἂν διάβαζε δηλ. πρῶτα κ' ἔπειτα ἔκρινε—δὲ λέμε, βλέπετε, καὶ ἂν ἔννοιοι θ ε κ εῖνο ποῦ διάβαζε—δὲ θὰ μιλοῦσε γιὰ τὴ γλῶσσα τοῦ βιβλίου μὲ τόση, ἄς τὸ ποῦμε, στενοκεφαλιά, καὶ νὰ μᾶς συμπαθεῖ.

— Ἀκόμα, ἂν τὸ διάβαζε, δὲ θᾶλεγε πῶς τὸ θέμα τοῦ βιβλίου εἶναι παρμένο ἀπὸ τὴν Ζωὴ τοῦ β ο ῦ ν ο ῦ, γιατί τὸ θέμα τοῦ «Ἀρχαιολόγου» εἶναι παρμένο ἀπὸ δάκαιρη τὴ Ρωμαϊκὴ ζωὴ, ποῦ βρῖσκειται μ' ἄπλο-

χερὶ σκορπισμένη παντοῦ: καὶ στὰ βουνὰ καὶ στὶς πολετεῖες καὶ στὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα.

— Ὁ κ. Ξενοπούλου μᾶς ἔστειλε τὴν ἀπάντησή του στὸν κ. Ψυχᾶρη μὲ τὸν τίτλον «Ὁ ἄλλος Σουρῆ»—Ἀντικριτικὴ μελέτη».

— Τὴν ἀπάντησή του θὰ τῆνε δημοσιεύομε στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς.

— Ἀπὸ τὸ ἴδιο φύλλο θὰ ραχινῆσομε καὶ τὸν «Κύκλωπα» τοῦ Βύρπηδου, μεταφρασμένο στὴν Δημοτικὴ.

— Ὁμορφα τιλοφορεῖ ἡ «Μεταρρύθμιση» τὴν ἐκλογικὴ τῆς στήλῃ. Οὔτε «Πολιτικὴ κίνηση», οὔτε «Ἐκλογικὰ νέα». Τῆνε λέει ξερά ξερά: «Τὰ κομματικὰ τους καὶ κεῖνο τὸ μονοσύλλαβον «ΤΟΥΣ» δείχνει ὅλη τὴν ἀηδία ποῦ ἀρχίσανε νὰ αἰστανονται· μερικοὶ πατριώτες μας γιὰ τὰ ἐκλογικὰ καρναβάλια».

— Μαθαίνουσι πῶς ὁ κ. Χατζήδακας μίλησε στὸ Πανεπιστήμιον γιὰ τὸ Σουρῆ, τὴν ἄλλη μέρα ποῦ δημοσιεύθηκε στὸ «Νουμᾶ» ἡ κριτικὴ μελέτη τοῦ κ. Ψυχᾶρη.

— Φυσικὰ, ὁ κ. Χατζήδακας ἀναγνώρισε τὸ Σουρῆ γιὰ Ἐθνικὸ ποιητὴ, κ' ἔτσι ὁ «Νουμᾶς» διαβάστηκε ἀπὸ ὅλη τὴ Φιλολογικὴ σχολή. Τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ ρεκλάμα.

— Ἄλλοι πάλι φαρισαῖοι. Ὁ ὁστυνὸμος τῆς Λειβαδιᾶς ἔπιασε κάποιον πύλο πουλοῦσε μεταφρασμένους «Παλαιὰς Διαθήκης» τῆς Βιβλικῆς ἐταιρείας.

— Ὁ κ. ἄστυνὸμος ῥώτησε τὸ ὑπουργεῖον τί πρέπει νὰ κάνει, καὶ τὸ ὑπουργεῖον τὸν διέταξε νὰ τὴς κάψῃ!

— Καὶ τὸ Ρωμαϊκὸ σώθηκε καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ!

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. κ. Δ. Σταματὶ στὴν Πόλη. Βύρ. Πασχ. στὴν Ἀλεάντρεα. Α. Μαθ. στὴν Κέρκυρα. Μ. Παπαμ. στὶς Ἰντίες. Λάβασε τὴ συνδρομὴ σας καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε. — κ. Χρ. Παπαζ. Kafrel Zayat. Στείλαμε τὰ βιβλία. Πληροφορεῖστε μας, παρακαλοῦμε, παραλαβὴ τους. — κ. Α. Ν. Κεφ. Κέρκυρα. Λάβασε τὴς «Ὀδύσσειας» καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε. Ἐβρονα σὰς στέλλομε μὲ τὸ σημερινό. — κ. Ἐβρ. Σκάση. Ὁ μᾶς δώσετε, ἐλπίζομε, τὴν ἀδεια νὰ δημοσιεύομε τὸ γράμμα σας ἐδῶ, γιατί τάξιζει. Λοιπόν: Ἡ ἀπάντησις ὑμῶν ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ (Κυριακὴ 16 Ἰαν. 1905, ἀρ. 131) ἦτο ἀξία μὲν τοῦ «Νουμᾶ», οὐκ ἔμως καὶ τοῦ ἀποσταλέντος ὑμῖν τευχιδίου. Ἄν δὲ ἀληθῶς ἔχητε τοιαύτην περὶ τούτου ἰδέαν καὶ καθόλου περὶ τῆς γλώσσῃς τῶν Ἑλλήνων γνώμην, τότε κατ' ἀκολουθίαν πάντα τὰ ἐν Ἑλλάδι ἐκτελούμενα περιοδικὰ, συγγράμματα ἐπιστημονικά, καὶ πάντα αἱ ἐφημερίδες εἶναι γεγραμμένα ἐν γλώσσῃ Ἰαπωνικῇ (Ση μ. Ν ο υ μ. Αὐτὸ δὲ κοπανᾷ καὶ μᾶς κάθε μέρα!) ὡς κατ' ὄμην ἀνεγνώστην καὶ κριτὴν, τὸ ἐμὸν. Ὡσαύτως οἱ βουλευταὶ καὶ οἱ ῥήτορες ἐν τῇ Βουλῇ, οἱ ἱερεῖς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, οἱ καθηγηταὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ ἐν τοῖς Σχολείοις, πρὸς δὲ καὶ οἱ δικηγόροι καὶ οἱ δικασταὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀγορεύουσι καὶ διαλέγονται, καθ' ὄμην, Ἰαπωνιστῶ. Μόνος δὲ ὁ φίλτατος «Νουμᾶς» γράφει Ἑλληνιστῶ, ἢ μαχομένῳ ὑπὲρ τῶν Ἑλλ. γραμμάτων πολλὴν χάριν ὀφειλομένῳ. Ἀμήν. Μόνος πῶς μιλεῖ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, ἀξιάγαστος κύριε, δὲν μᾶς λέτε. Τὸ ξεχάσατε; — κ. Δ. Σπ. Βεδοῖστατα, καθὼς τὰ λέτε. Ὁ ἕνας διαγωνισμὸς δὲν ἀποκλείνει τὸν ἄλλο. Μὲ τὸ νὰ προκηρῦξαμε διαγωνισμὸν γιὰ τὸ Ρ ω μ α ἱ ἱ κ ο ἄ ν α γ ν ω σ τ μ α τ ἄ ρ ι ο, δὲν πᾶει νὰ πεῖ πῶς καταργήσαμε τὸν διαγωνισμὸν γιὰ τὴν κ α λ ῦ τ ε ρ ῆ τ ο π ι κ ῆ π ε ρ ι γ ρ α φ ῆ αἴτε στὴν Ἑλλάδα, εἴτε στὴν Ἰωνικὴ, νησιὰ ἢ στεριά, χωριοῦ, χωρᾶς, γιγίου, ἔξοχῆς, βουνοῦ, κίμπου, τέλος πάντων ὅ,τι τόπο ἐπιθυμᾶτε νὰ διαλέξετε, εἴτε ἱστορικὸν εἴτε ὄχι· καθὼς λέει ὁ ἀγωνοθέτης. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ διαγωνισμοῦ, ποῦ δημοσιεύθηκαν στὸ 126 φύλλο τοῦ «Νουμᾶ» εἶναι οἱ ἀκόλουθοι: 1) Δὲν πρέπει τὸ ἄρθρον νὰ πᾶνει περισσύτερον τόπον ἀπὸ μιὰ μίση στήλῃ τοῦ «Νουμᾶ» δίχως τὴν ἐπιφυλλίδα. Ὅσο μάλιστα μικρότερον, τόσο καλύτερον. 2) Ἡ περιγραφή πρέπει νὰ εἶναι καλλιτεχνικὰ γραμμένη, δηλ. μὲ ὕψος καὶ μὲ λεχτικὸ ἀψευγδιαστό, καὶ ποῦ μπορεῖ νὰ τιμῆσει τοὺς καλύτερους μας σημερινούς πεζοὺς τῆς δημοτικῆς. 3) Πρέπει νὰ περιγράφονται πάντεκαίμενα κ' οἱ ἰδέες μὲ τίς λέξεις ποῦ

τοῦ; ἀνήκουσε, καὶ ὄχι μὲ μεταφορὰς καὶ μὲ φράσεις ποιητικὲς ἀταίριαστες, ποῦ μποροῦνε νὰ εἶναι πολὺ ὁμορφῆς, μὰ νὰ μὴ παρασταίνουσι τὸ πρῶμα ἰληθινὰ καὶ φ ω τ ο γ ρ α φ ι κ ἄ. 4) Τὸ βραβεῖον θὰ δίνεται κάθε τρεῖς μῆνες καὶ θάναϊ 30 δραχμῆς. 5) Προθεσμία γιὰ τὸν πρῶτον διαγωνισμὸν ἡ τελευταία μέρη τοῦ Φλεβάρη τοῦ 1905. — κ. Aim An. Γιὰ δὲν τὸ στέλνετε ὀλοκλήρῳ;

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμματίκα καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὠρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκείας Αἰ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὕψους (cheque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐπιταγῆν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου ἐπὶ ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερκύρῃ δὲ, Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1/2	ταῖς	0,0	κατ' ἔτος	διὰ	καταθ.	6	μηνῶν
2	"	"	0,0	"	"	"	1	ἔτους
3	1/2	"	0,0	"	"	"	2	ἔτων
2	"	"	0,0	"	"	"	4	ἔτων
4	"	"	0,0	"	"	"	5	ἔτων

Αἱ ὁμολογιοὶ τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικὰ ἢ ἰκνούμοι.

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἕνα, κ' ἕνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικὸν, πουλιοῦνται στὰ γραφεῖα μᾶς τὰκόλουθα βιβλία:
 Τοῦ Ψυχᾶρη «Ταξίδι» καὶ «Ὀνειρο τοῦ Γιαννίρη».
 Τοῦ Πάλλη «Ἡλιος καὶ φεγγάρι».
 Τοῦ Φωτιάδου «Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μᾶς ἀναγέννησις».
 Τοῦ Ἐφταλιώτη «Ἱστορίαι τῆς Ρωμισσοῦνης» καὶ «Μαζώγτρα. Προκατασκευὴ κλπ.»
 Τοῦ Φιλίππου Γραμματικῆς τῆς Ρωμαϊκῆς γλώσσας (μέρ. Α').
 Τοῦ Λόγγου «Δάρνις καὶ Ἄλιος» (χρηστοδεδεμένο) μεταφρ. Ἠλ. Πουτιερῆδου.
 Τοῦ Σοφοκλεῖ Ἀίας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σιδερῆ.
 Τοῦ Κ. Μασαγιάννου «Μουσικὴ» (Διγῆματα 50 λεπτά).
 Ἡ ΜΙΛΛΑ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλεξ. Πάλλη δρ. 3 καὶ φρ. χρ. 3 στὸ ἐξωτερικόν.

ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤ. ΤΣΟΥΤΣΟΥ

ΤΑΜΕΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ

ΣΟΥΣΤΟ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΟ

ΔΟΥΛΟΥΔΟΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ